

عنوان مقاله:

وحی در منظر مولانا با تکیه بر مثنوی معنوی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی تحقیقات پیشرفته در مدیریت و علوم انسانی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

راهب محمدی - کارشناسی ارشد ادیان و عرفان دانشگاه سمنان

محمد معین صائمی - کارشناسی ارشد فلسفه دین دانشگاه سمنان

فرحناز پایدار گیگلو - دانشجوی کارشناسی ارشد عرفان اسلامی دانشگاه محقق اردبیلی

خلاصه مقاله:

قرآن کریم به عنوان معجزه پیامبر عظیم الشان اسلام (ص) حاصل وحی است. کلمه وحی در قرآن معانی متفاوتی به کار رفته است که یکی از آنها وحی به پیامبران است. وحی به انبیا وجوه مختلفی دارد اما چگونگی وحی از نظر قوانین تجربی مجهول است. وحی و آثار آن در زندگی بشر غیر قابل انکار است وحی زائیده ذهن بشری نیست. با توجه به آیات و روایات وحی حتی در اختیار پیامبران نیز نبوده و انبیا تنها متأثر از وحی بودند. مولوی با نگاهی متفاوت به آیات قرآنی و با شیوه خاص تفسیر عرفانی و زیبا ارائه می دهد. او عالی ترین مرتبه وحی را مختص انبیا میدانند که کسی نمی تواند به آن مرتبه دست یازد اما این بدان معنی نیست که مولوی باب های آسمان را به زمین بسته بداند از نظر مولوی هرکسی با ریاضت و سیر و سلوک می تواند محل وحی خداوندی و الهام پروردگار باشد. مقاله حاضر سعی دارد تا وحی و مراتب آن را از نظر مولوی با تکیه بر مثنوی معنوی مورد بررسی قرار دهد.

کلمات کلیدی:

وحی، انبیا، مولوی، وحی و الهام، مثنوی معنوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1466337>

